

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3 - 3. kvartal 2007 - 18. årgang

Det var hyggelig å møtes til seniorettreff i de nydelige omgivelsene på Thisted i Danmark.

Se artiklene side 12 og 14

En misjonsarbeider ser tilbake

Av Rolf H. Kvinge

Så er sommerferien bak oss også dette året. På en hyggelig rundtur til Stockholm, Umeå i Nord-Sverige, Mo i Rana, endte vi også denne gangen opp i Trondheim. Er man gift med en trønder, er det naturlig med jevne mellomrom å besøke Trondheim. En person jeg flere ganger har besøkt der, er Leif Kvalen. Du hører alltid et hjertelig velkommen inn, når du ringer på døren der han bor på Saupstad, og oppnår kontakt gjennom høytaleranlegget. Og mindre hjertelig blir det ikke, når du er inne i den koselige leiligheten. Han ser på deg med glede i blikket, og så kommer det: "Det er jo jammen koselig at du ser innom te mæ når du er i Stiftstaden." Leif beveger seg ikke så lett lenger, som han gjorde tidligere. Bena er blitt skrøpelige og han er avhengig av gåstol og kanskje også en hånd å holde i. Leif har bodd på Saupstad siden han og kona flyttet fra Sakshus, da Adven-

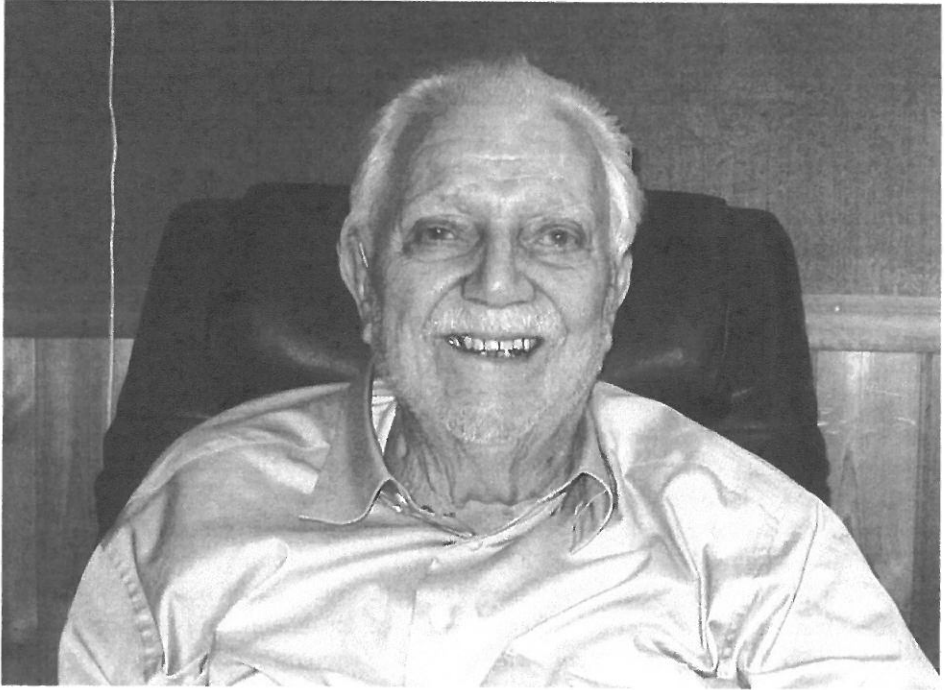
tistsamfunnets aldershjem ble solgt i 2001. Og her liker han seg godt. Sønnen Karl bor i nærheten og han er stadig til stor hjelp og inspirasjon for sin kjære far.

Jeg glir ned i en god stol og Karl, som også er tilstede, serverer deilig frukt. Så går praten. Leif liker å prate. Og det er gjerne slik at selv om vi var på Onsrud Misjonsskole til helt forskjellig tid, er det felles kjente fra Onsrud praten kommer i gang med. Leif var med i den første 6. klassen på Onsrud, som daværende bestyrer Leif Kristian Tobiassen organiserte. Tobiassen mente at kommende misjonsarbeidere burde ha mest mulig utdannelse. Og vi fikk mange kjente misjonsarbeidere fra denne klassen; Ruth Berglund, Magne Rosen, Adrian Krogstad, Odd Jordal, Egil Bruvik for å ha nevnt noen. Leif hadde sin arbeidsdeby ut i fjøset, som var spennende nok. Men så ble han ringer, og følte at han hadde steget litt i gradene.

Pensjonistforeningen innbyr til høsttreff

SDA Samfunnets Pensjonistforening innbyr alle til høsttreff søndag 14. oktober kl 11.00 i Adventkirken Ulsrud, Oslo. Spesielle gjester som vil tale til oss blir lærer og eventyrer Helge Hjelland som vil ta oss til Afrika og pastor Reidar Olsen som vil ta oss til Vesterålen. Påmelding er nødvendig p.g.a. av bespising.

Håper vi sees, hilsen Rolf Kvinge.

Han delte rom sammen med Roald Guleng. Leif ser på meg med et glimt i øye: "Vi fant på en del spillopper" og så ler han hjertelig. Men vi tok studiene alvorlig. En utrolig god tid. Men det tynnes ut i rekkene, og nå som det er slutt på stevnene på Onsrud, må vi sette hverandre stevne i Guds rike.

Leif begynte sin misjonsarbeider gjer-ning i Sverige i 1943 sammen med pastor Lundstrøm. Og siden fikk han virke en rekke steder, også i Norge. Siden gikk veien til USA. Med Inga Lill, sin første kone fikk han tre barn: Reidun, Elin og Karl Christian. Leif virket som pastor i New York, men ettersom det særlig var lærer han ønsket å være, arbeidet han fra 1966 innenfor "The State Department of Education" i Washington DC.

Det som gjør det så koselig å besøke

Leif er at han har et smittende humør. Selv om historiene og innspillende ikke kommer like kjapt som tidligere, så har han en oppløftende atmosfære med seg. Men livet har ikke alltid vært like enkelt. Det er alltid et nederlag å skille lag med ektefelle.

Mens de to eldste barna ble gift i USA, flyttet Leif og sønnen tilbake til Norge. I 1971 giftet han seg med Inger Berteussen som ble styrer på Sakshus aldershjem. Inger betydde mye for Leif. Det var derfor utrolig tungt for ham da hun døde etter et lengre sykeleie. Men i all motgang eier han håpet om en dag å møtes i Guds rike. Det er godt å kunne be sammen både med Leif og hans sønn Karl. De er begge så hjertelige, så ekte.

Må Gud fortsatt få signe Leif Kvalen og hans familie.

Adventismen blomstrer opp

PÅ HELGELANDSKYSTEN

Av Harry Havstein

Etter oppfordring fra to tre av de ”store” ledende brødre som jeg møtte ved siste eldretreff i Moss, vil jeg fortelle litt fra min oppvekst og erfaring med adventopplevelsen fra hjemstedet.

Når jeg sier ”blomstrer opp”, så er det med tanke på noe som har ligget i dvale slik som blomsterløken om vinteren. Og det er den historien jeg aller helst ville fortelle. Hvordan begynte det hele, lenge før mine dager? Hvem var det som plantet? Hvor stor eller hvor liten var menigheten på Lille Vandve? Jeg vet at min far gikk på menighetsskole der, men detaljene har jeg dessverre ikke fått med meg, interessen for saken har sikkert manglet, men i dag er jeg så absolutt interessert i historien, så er det en igjen som har den, hører jeg gjerne fra vedkommende.

Jeg burde jo vite at der var to adventister på Havstein allerede før jeg ble født og det var så langt fra noen fjerne slektninger. Arne var min onkel, eller halvonkel, og forstander for menigheten eller leder for menigheten på Lille Vandve. Men hvor eller hvem var menigheten? Etter min oppfatning var det ho gamle Kristianne Volnes som var enke og bodde alene på Sion i Lille Vandve, og han onkel Arne og ho Martha. Når det var så er det jo forståelig at Arne gikk stille i dørene iblant oss.

Min mor tilhørte ikke adventistene i

min oppvekst og ungdomstid, men hun var en oppriktig kristen som vi barna fikk merke etter hennes dagsorden og praksis i oppdragelse i hjemmet. Hun hadde et stort hjerte for misjonens gode sak og hadde venner og likesinnede både på Havstein og Store-Vandve hvor de kom sammen til foreninger og misjonsmøter, og det var vanlig med besøk av tilreisende predikanter og emisærer fra Indremisjon, Santalmisjon og andre. Hjemme var vi en stor familie i min oppvekst. Av syv søskenen var jeg tredje mann i rekken. Etter meg kom alle jentene på rad og rekke og så en gutt helt på tampen. En del av dere vil kanskje ha noe kjennskap til oss alle sammen.

Det er også noen av dere som kjenner til geografien hjemmefra. På Havstein var vi 10 – 12 naboer eller husstander på det meste og maks 60 – 70 innbyggere med store og små. Nærmeste øy var Sandholmen med bare to husstander og ikke mer enn et par tre steinkast over sundet, så vi kunne lett følge med i arbeidslivet utendørs der borte uten å bruke kikkert. Så var det Buøya med tre naboer litt lengre ute i skjærgården og så kom Lille Vandve helt ut mot den ytre skipsleia og Åsfjærfjorden. Her var det 7 – 8 hus inkludert kirkebygget., Sion. Så ikke å forglemme Store Vandve som jeg i øyeblikket ikke tør sette folketall på, kanskje

200 – 300 mennesker på det meste. Men det var jo dit vi miniøyboere så ofte ble henvist for i det hele tatt å kunne overleve. Der var det tre forretninger, post, folkeskole, ungdomshus, dampskipsanløp, fiskekjøper og ishuse. Store Vandve lå vest for Havstein, og atskillig nærmere enn Lille Vandve, bare et smalt sund over avhengig av hvilket utgangspunkt vi valgte ved strandlinja. Av alle øyene som er nevnt er det bare Havstein som hadde et skikkelig fjell å skryte av. De andre øyene var stort sett flate. Det var nå ikke noe fjell å snakke om, vil dere sikkert si, som har vært der, men for oss smågutter var det et virkelig fjell som vi var veldig stolte av. Jo, dette var vår egen lille verden langt borte fra Trondheim, Oslo og Bergen, eller der hvor "Satan hadde sin trone". Det var ikke der ute på øyene de store verdensbegivenhetene fant sted, men snakk om et eldorado for en gutteflokk i sine unge oppvekstår. Her kunne vi med rette synge med poeten om å "drive i båt og klatre i uren, og fryde vårt øre til fuglers kor."

Man skulle ikke tro at fristeren kunne finne oss så langt ute i skjærgården. Men jeg husker vi var ikke voksne før vi begynte å plukke mose og og lage oss sigarer for å få en blå. Vi var heller ikke avhengig av pol eller bryggeri, for hjemmelaget gjæret like godt i høystakk på låvene som det var lett adgang til. Men det var nå helst de store gutta som sto for det.

Vel, dette var et glimt fra guttedagene. Men årene gikk og vi måtte ut for å tjene til livets opphold. Det var ikke så mange valgmuligheter for oss som bare hadde folkeskolen. Vi var stort sett henvist til livet i fiskerbåten som ofte kunne være en slitsom tilværelse på den tiden. Jeg rodde

i flere år sammen med min far på småbåt og der var det ingen motor å trøste seg til for en sliten andøvsmann. Det var årene og armene som måtte ta de tunge tak, så sant man ikke kunne bruke seilene. Jeg likte ikke å seile med hvem som helst når det blåste kraftig, men når far satt ved roret og seilene var jeg alltid trygg. Han var en gjennombarket fisker og erfaren seiler.

Den store utfordringen for oss "skårunger" var vel imidlertid å prøve vinterfiske på Lofoten. (betegnelsen "skårunge" fikk man kanskje helst etter første år på Lofotfiske, og ikke så mye ang. fiske fra småbåt hjemme). For meg var det en lettelse å komme til Lofoten og drive fiske fra båt med motor, selv om det stort sett dreide seg om mindre båter, sjarker, hvor vi vanligvis var to eller tre mann om bord.

Det ble flere år på Lofotfiske for meg, men for å se bort fra den historien går vi inn i krigsårene, nærmere bestemt året 1943, da jeg opplevde en vekkelse ved noen evangeliske møter på fiskerhjemmet i Kabelvåg. Det var et par unge evangelister som sang, spilte og vitnet, og jeg ble grepet av budskapet og bøyde meg sammen med andre som tok imot innbydelsen til å leve et kristent liv. Som et bevis for vår beslutning fikk vi et lite gullkors satt i jakkeslaget. Dette var på slutten av sesongen i Lofoten, og jeg var litt spent på å komme hjem og hvilken mottagelse jeg ville få som bekjennende kristen. Men jeg ble gledelig overasket da det viste seg at den samme vekkelsen hadde gått over øyene der hjemme og flere av mine skolekamerater var blitt omvendt og møtte meg med gullkors i jakkeslagene. Vi hadde en hyggelig vår og sommer sammen med tilreisende predikanter og møter

med god deltagelse og vitnesbyrd fra ungdomsgruppen, der vi var samlet på ungdomshuset i Vandve.

Men denne glanstiden skulle ikke vare lenge for gullkorsgruppen. Det var gamle pastor Jordal som kom til Lille Vandve for å holde en sommervirksomhet på lokalet Sion, der han også ble innlosjert for sesongen. Pastor Jordal slo stort opp med sine annonser og plakater og det var jo så interessante emner han annonserte at de fleste i ungdomsflokken måtte til Sion for å høre, kanskje en stor del for nysgjerrighets skyld. Men da ble det slått alarm fra dem som skulle være hyrder for de nyomvendte. Det kom stadig forsterkninger med tilreisende predikanter og emisærer fra samtlige misjoner som var representert i området.

De holdt møter i skolestuen på Vandve, og der fikk vi endelig vite hvor farlig det var å gå på pastor Jordals møter, og de sparte ikke på skyts mot adventistene og deres lære. Bror Jordal hadde møter hver kveld i uken, og hvis jeg ikke husker feil la misjonsfolket sine møter til samme klokkeslett for å hindre de unge fra å dra til Lille Vandve, men det ble ikke så vellykket, for det var flere med meg som ville ha med det meste fra pastor Jordal. Jeg går ut fra at "motstandsbevegelsen" også hadde sine spioner eller "politi". Jeg husker en kveld før møtet var slutt og jeg ante fred og ingen fare - at en kraftig neve grep meg i jakkeslaget bakfra, og jeg får grei beskjed fra vedkommende som sier: "Kom deg ut herfra." Det var flere med meg som hørte det. Det var ingen ukjent person for meg. Han var frelsesarmedat.

Vel, la oss prøve å avslutte pastor Jordals virksomhet her. Han klarte å gi oss "hele sannheten" på de ukene han var

der. Det var vel ikke snakk om 27 - 28 punkter den gangen. Det lille lokalet på Sion ble for lite til mange møter og fremmøtet var det samme til siste dag.

Det nærmet seg dåpsdagen som var kunngjort i god tid, og en formiddag så en av naboene pastor Jordal gå nede ved stranden som om han var på leting etter ett eller annet. Så gikk Arvid etter for å høre hva han lette etter. Jo, "jeg leter etter en grav til deg", sa Jordal. Han visste nok ikke enda sikkert hvor mange han ville få ned i den graven og jeg vet ikke om han var fornøyd med resultatet sabbaten den 4. september 1943 da vi var 13 stykker som ble døpt. Det var i et hvert fall en god førstegrøde, og det kom flere med senere. Fra vår familie var vi tre av de eldste barna som ble med. De andre ti eller ni var fra Lille Vandve. Det var kanskje ikke så rart at mor gråt på dåpsdagen, og de fleste vil kanskje si det var gledestårer, selv om verken hun eller min far ble med i den dåpen. Jeg tror imidlertid at det var overveldende og blandete følelser som kom til uttrykk i min mors følelser den dagen. Hun hadde nok allerede tatt sin bestemmelse hun også, om det skulle gå et år til før hennes og min fars dåpsdag ble en realitet. Kanskje dette året passerte revy i hennes tanker denne samme dagen. Der var vennene hun gjerne ville ha med seg, men som hun kanskje heller måtte skille lag med. Så var det en mors bønner gjennom alle år. Var det ikke akkurat slik hun hadde tenkt seg. Et bønnesvar den dagen? Og så var det han som ikke ble med den dagen. Alt kom liksom på løpende bånd. Det ble alt for mye på en gang.

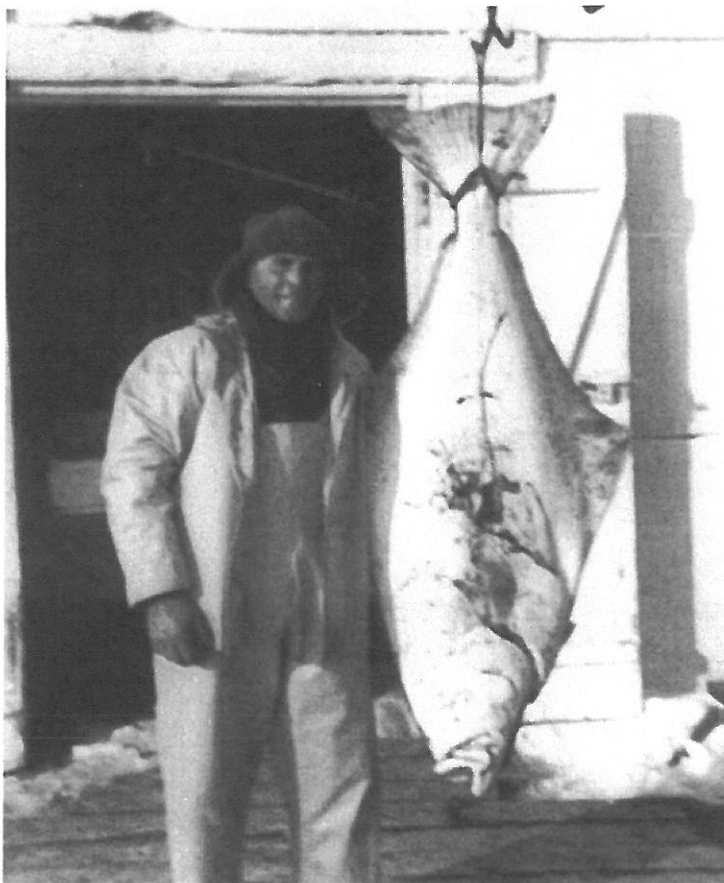
Bror Jordal reiste igjen nesten umiddelbart etter at virksomheten var slutt, men vi som gikk med følelsen av å være

nyfødte babyer, ble så langt fra overlatt til oss selv. Vi fikk så absolutt den beste forpleining vi hadde behov for. Som vaktstyrkene i Gasa kom de i tur og orden, pastor Olsen Ryen, pastor Alf Steen og Egil Bruvik. Som en ny menighet gledet vi oss i sannheten, og det var vel ingen som var mer glad enn gamle Kristianne Volnes som kunne sette oss alle til et veldekket bord hver sabbat etter gudstjenesten.

Jeg burde kanskje ta med at jeg fremdeles bar gullkorset i jakkeslaget på dåpsdagen og spurte pastor Jordal om jeg kunne fortsette å ha det på. Han så litt på det og sa; "Det er jo et fint kors det".

Det var jo likevel et helt annet kors han hadde tatt med i sin forkynnelse, og gullkorsgruppen som for øvrig ikke kom tilbake til Sion gikk stort sett i oppløsning like fort som krigen tok slutt.

Personlig fikk jeg lite anledning til å følge opp utviklingen i menigheten på Lille Vandve, da det var som en uskreven regel i samtlige menigheter at alle unge som kom med skulle til Onsrud Misjonsskole for å kvalifisere seg til en eller annen tjeneste i menigheten ute eller hjemme. I så måte heller ikke noe unntak for mitt vedkommende. Jeg var på plass så snart skolen åpnet for et nytt skoleår etter krigens slutt i 1945. Men jeg glemte

Arne Nilsen var fisker på sin hals, som også bildet viser. Han var forstander for menigheten nesten så lenge han levde.

ikke hjemmet og menigheten på Helgelandskysten.

Senere generasjoner kan fortelle om sommerstevnene som ble en suksess og fast tradisjon på Lille Vandve, med stort innrykk fra menigheten i Slussfors i Sverige, og utrolig mange enslige som kom fra øyer og fiskevær både sørfra og nordfra langs den langstrakte Helgelandskysten.

Jeg regner med at de alle var nye skudd som blomstret opp fra røttene etter den opprinnelige menigheten på lille Lille Vandve.

Helse FOR ELDRE

Har du dårlig ånde?

Av lege
Ann Chatrine Reichelt

Dårlig ånde forsurer livet både for deg og for omgivelsene. Dårlig ånde kan komme av mange og forskjellige ting, og det er ikke alltid så lett å finne årsaken.

Dårlig ånde er forferdelig plagsomt for dem som strir med det, og kan være ødeleggende for selvtilliten. Men det er ikke alltid så lett å finne ut at man har dårlig ånde selv. Selv om du prøver å puste inni håndflaten din er det ikke sikkert at du kjenner om du har dårlig ånde. Grunnen er at nervene som registrerer lukt venner seg til din egen lukt.

Derfor kan du for eksempel ikke kjenne hvor mye hvitløk andre lukter dersom du selv har spist det, men det er veldig lett å kjenne hvitløkslukt dersom du ikke har rørt det selv!

Hvorfor får vi dårlig ånde?

I munnen

Den aller vanligste grunnen til dårlig ånde kommer fra bakterier i munn og svelgom-

rådet. Det er alltid bakterier i munnen. Selv den reneste munn huser millioner av bakterier, og under de riktige omstendighetene kan de vokse og trives i munnhulen. Matrester som råtner lukter vondt.

Spyttet vårt inneholder mange viktige bestanddeler for å bryte ned maten, men det inneholder også bakteriehemmende stoffer som er viktige for at bakteriene i munnen ikke skal få overhånd.

Alt som gjør munnen tørr kan derfor bidra til dårlig ånde: Tett nese og forkjølelse gjør at du puster mer med åpen munn og tørrer ut slimhinnene. Mange medisiner har munntørret som vanlig bivirkning. Nervøsitet fører ofte til at vi blir tørre i munnen; noen kan derfor merke at de får mer problemer med dårlig ånde når de er nervøse eller stresset.

På tungen kan det legge seg et belegg av matrester og bakterieplakk som lukter vondt.

Dårlig tannhygiene kan føre til dårlig ånde av mange årsaker: Det gir deg lettere

hull i tennene og betennelse i tannkjøttet. Betennelse i munnhulen på grunn av virus, bakterier eller sopp kan gi dårlig ånde.

En sjelden gang kan en ondartet svulst være årsaken til dårlig ånde.

I halsen og svelget

Halsbetennelse, betente mandler, halskattarr kan alle gi dårlig ånde. I disse tilfellene vil problemet gå over når du er kvitt sykdommen.

Mye av lymfevevet i de øvre luftveiene er litt ujevnt og buklet. Hos noen av oss er mandlene ekstra velutviklet, og det kan danne seg større søkk som kalles krypter. I slike lommer og krypter i mandlene kan det samle seg matrester. Sammen med bakterier kan dette bli liggende og lukte og smake vondt.

Det kan danne seg hardere gule propper av dette som kalles retensjonspropper. Dersom en slik propp tetter igjen krypten fullstendig, kan det bli betennelse i området. Det lønner seg derfor å fjerne dem. Noen har en større tendens til å danne slike propper enn andre, og kan oppleve å måtte trykke ut mange propper i uka. En sjelden gang kan en ondartet svulst være årsaken til den dårlige ånden.

I luftveiene

Hvis du puster mye gjennom munnen i stedet for gjennom nesen, tørker dette ut slimhinnene i munn og svelg og kan dermed gi dårlig ånde. Dersom du har betennelse i bihulene kan dette gi dårlig ånde. Lungesykdommer som kronisk bronkitt, lungebetennelse eller kronisk obstruktiv lungesykdom, kan føre til dårlig ånde.

I mage og tarm-systemet

Halsbrann, sure oppstøt og reflukssyk-

dom kan gi dårlig ånde. Irritabel tykktarm kan i perioder med økte mageplager gi dårlig ånde.

En svært sjelden gang (og oftest hos eldre) kan utposning av spiserøret føre til dårlig ånde.

Sykdommer og generelle årsaker til dårlig ånde

Visse typer mat kan lettere gi dårlig ånde, blant annet hvitløk, rå løk, kål, egg, fettrik mat, melkemat, alkohol og kaffe.

Dersom man slanker seg og er sulten, kan man få en spesiell ånde, minner om aceton (neglelakkfjerner).

Dårlig regulert sukkersyke og kronisk nyresykdom kan føre til dårlig ånde.

Gode råd mot dårlig ånde:

- God tannhygiene er et must. Det er viktig å bruke tanntråd.

- Hold spyttsekresjonen i gang: tygg sukkerfri tyggegummi eller sug på sukkerfrie pastiller.

- Sunn mat som frukt, grønnsaker og grovt brød gir mindre tendens til dårlig ånde, og motvirker dannelsen av bakterieplakk.

- Drikk rikelig med vann, både for å holde munnen fuktig, og for å skylle vekk matrester.

- Sinktabletter kan hjelpe mot dårlig ånde. Dette får du kjøpt uten resept på apoteket.

- Skyllervann til å gurgle halsen med morgen og kveld får kjøpt uten resept på apoteket.

- Fjern eventuelle propper i mandelkryptene.

- Dersom du har forsøkt alt og fremdeles har dårlig ånde, gå til legen og få en undersøkelse.

ONDSKAPENS ÅNDEHÆR

UNDER HIMMELEN

Av Øivind Gjertsen

Det var alltid spennende å få bli med til "de offentlige møtene" i barneår og ungdomsår hjemme i Bergen. Noen ganger ble møtene avholdt i Turnhallen, slik det var under misjonær Magdalon Linds møterserie. Han samlet om lag 1000 til møtene. Eller i forskjellige kinolokaler som var store nok til å huse alle som kom. I min "andre ungdom" gjenopplevdes de mange predikanter som med stort alvor forkynte Sannheten, til frelse for dem som ville ta imot: Lars Sæbøe Larsen,

denne lett professorale typen, Jakob Reichelt, Ole Jordal med sin "vakre" stemme, O. S. Lie, biskopelig av utseende og fremtreden, Oskar Udbjerg, Elias Bjånes, som opplevdes som den rene Elias på Karmels fjell i forkynnelsesøyeblikket, IslandsOlsen (O.J. Olsen) og en rekke andre. Felles for dem alle var usedvanlig omfattende bibelkunnskaper. De kjente sin Bibel og de kjente sin tro. Du fant ikke noe "enten – eller" i deres forkynnelse! De trodde fullt og fast på

Adventtroens budskap og de forkynte med stor kraft. Mange "ble med" og ble døpt under nokså primitive forhold i vårt menighetslokale i Sigurdsgaten 25. Og størst av alt: Mange fortsatte å være syvendedags adventister resten av livet.

Blant de forskjellige trospunkter som ble fremholdt var sannheten om de dødes tilstand og den evige fortapelse. Dette var alvorfulle tanker. Vi tror ikke som noen har trodd at det finnes et evig brennende helvete. Vi tror slik Jesus lærte at vi når vi dør sovner vi inn i dødens fredfulle søvn og våkner opp på Den store dag når Herren kommer i himmelens skyer for å hente sine hjem til seg. Forkynnerne advarte mot andre tanker og ut fra Bibelen fikk vi undervisning om hva som er rett og hva som er galt.

Utviklingen av spiritistiske tanker like fra Sauls dager og fram til vår moderne tid ble fremholdt og advarsler ble gitt mot å befatte seg med slike ideer. Vi måtte ikke tro at vi kunne komme i kontakt med dem som fredelig hviler i graven. Det gjorde et utslettelig inntrykk på meg da min gamle bestefar sa til meg: "Øvind, du skal vite at hvis du møter meg etter at jeg er død, så er det Satan du møter." Jeg husker fremdeles alvoret i hans stemme og ansikt, da han sa det.

Men andre har leflet med spiritiske tanker. Slike som ikke er godt kjent med Skriften og du kan merke det på mange måter. Gjennom de mange år har ukeblad og aviser hatt spalter med astrologiske forutsigelser.

Vi har hatt spåmenn og spåkvinner, folk med overnaturlige evner både til å stemme blod, helbrede og profetere. Lebesbymannen og andre liknende skikkelser var populære og ble trodd på.

I den nyeste tid har vi opplevd en norsk

prinsesse, som mener hun har kontakt med engler og nå skal etablere en skole for dette. Dette har vakt stor oppsikt ut over Norges grenser. Vi har opplevde og opplever stadig den enorme publisiteten historien om Harry Potter med sin trolldoms kraft har fått. Mennesker i alle aldre har forskjellige steder lest boka og sett filmen. Spiritistiske ritualer er kommet på moten. Moderne filmer er gjennomsyret av slike tanker.

Det er skremmende å lese og høre om denne utviklingen. Satans engler har det travelt med å forvirre menneskene. Det er sant at vi har en kamp mot makter, mot myndigheter under himmelrommet. I denne kamp overlever vi bare når vi står fast på Guds Ord og virkelig lærer det å kjenne. Bare de som kjenner Gud og Hans Ord har en sjanse til å overleve. La oss søke Ordet og Vitnesbyrdet, grunnlaget for vår tro og bli fylt med Guds sannhet.

En side av Gutenbergs bibel. Da bibelen kunne trykkes, forandret det en hel verden.

”Det skal mærkes, at vi lever...” Dette var mottoet for 2007 treffet. Stevnet ble avholdt i den lille byen Thisted i Danmark. I dagene mellom 14. og 19. august samlet om lag 150 eldre adventister seg i hotell Limfjorden. Det var en glad forsamling av ”unge” adventister som hygget seg sammen i alvor og skjemt disse vakre augustdagene.

Gjestetalerne ved stevnet var dr. Niels Erik Andreassen, rektor ved Andrews University, Mich., USA. og pastor Finn Myklebust fra DNU. Begge to er fengende talere som bar fram verdifulle tanker. Stevneledelsen besto av Bent Nielsen, formann for den danske pensjonistforeningen, sammen med Birthe Bayer, Ann-Brit Feiersen, Walder Hartmann, Åse Kofoed, Gerda Møllerog Rolf Kvinge. Jytte Kjeldal var aktivitetsleder.

Det ble arrangert to bussturer under stevnet. Den ene turen gikk til Viborg Domkirke, som er vel verdt et besøk. Kirkens helt store severdighet er Joachim Skovgaards store malerier fra bibelens budskaper og begivenheter.

Neste tur ble en naturutflukt til det fascinerte Thyland. Vi besøkte de enorme naturreservater fra Hanstholm langs den danske vestkyst til Agger Tange. Fiskerbyene Klitmøller, Vangså, Vorupør og Agger fikk besøk. Det var interessant å få oppleve den 150 år gamle Doverodde Købmandsgård, som er et stort natur-og opplevelsessenter.

Dr. Niels Erik Andreassen beriket oss

Seniortre

Tekst: Øivind Gjerts

på nytt ved sine betraktninger over grunnleggende bibelske sannheter. Han var vår gjestetaler også for to år siden. Andreassen er en begavet pedagog og har en egen evne til å nå hjertene med et budskap som i sin utforming virker ”såre” enkelt og likevel innholder helt grunnleggende og trossoppbyggende tanker. Det var en opplevelse å følge med i hans utlegging av skriften og det gjorde vi.

Andreaasen presenterte en tro som holder hele livet. Som adventister er vi kristne som hele livet venter på at Jesus kommer. Det er vår erfaring at Adventhåpet

Året 2007

Foto: Harry Settem

blusser opp når livet ebber ut. Adventister er kristne som står til ansvar, hvor og når som helst.

Finn Myklebust talte ved høytidsgudstjenesten på sabbaten. Finn har lært noe som er helt vesentlig for talere og predikanter. Han taler høyt og tydelig og blir hørt og forstått av både dansker og nordmenn.

Ved gudstjenesten minnet han om Guds søken etter sine barn. Vi ble minnet om vår fortapte jord og dens beboere. Vår søkende himmelske far ønsker å omfavne oss alle i sine sterke armer..

Pastor Raymond Stanley, en sprek 85 årig predikant fra Australia, var med til stevnet og talte inderlig og hjertevarmt til oss på fredagskvelden. Stanley hadde for mange år siden offentlige møter i våre land og vant mange for Sannheten. Denne gang kom han fordi han under et besøk i England fikk høre om stevnet. Etter stevnet skulle han være gjestetaler i Nord Norge.

Else og Bent Nielsen arrangerte en fin Danmarks-aften. Rolf Kvinge sto ansvarlig for en Norges-aften. Her fikk vi en presentasjon fra Norges historiske forhold til Danmark og dess-

uten Den Vest Nordiske Unions historie. De pensjonerte rektorene Kjell Elvejord og Reidar Reiersen gav oss en solid historisk introduksjon. .

Stevnet kulminerte lørdag aften med et "ungdomsmøte". Gunnar Myrmo talte og inspirerte, Kjell Elvejord fortalte om hvordan han ble en syvendedagsadventist "Tvillingene", Gerd og Turid Reistad, understreket det dansk-norske fellesskapet, Reidun Norleman Endresen leste eget dikt og Anna Sigsfusdottir Johansen gledet oss alle med vakker sang, akkompagnert av vår alles Margit Olsen Høibråten.

Stevnet sluttet med den vakre gamle adventsangen: Gud vær med oss til vi sees igjen. Da holdt vi hverandres hender og det var ikke fritt for at gråten sto i halsen. Det er godt å ha venner. Det er godt å være adventist og vente på Jesu gjenkomst. Det er deilig å kunne be Ham om å beskytte oss og bevare oss.

Etter sommertreffet

Av Rolf H. Kvinge

Vi som er med i pensjonistforeningen har det veldig artig. Vi møtes nå og da til treff, stevner, i kirken eller over telefon. Vi setter pris på hverandre. De fleste av oss fant tonen og fellesskapet for år tilbake da vi først ble en del av adventmenigheten. Det som er selve limet i dette fellesskapet er selvfølgelig troen på Jesus Kristus og håpet om en ny fremtid, når Jesus kommer. Vi fant ut at det adventmenigheten står for, er det Bibelen formidler. Budskapet om Jesus som frelser fra synd, Guds nåde og kjærlighet til oss mennesker, har gitt oss en fellesnevner som vi verdsetter høyt. Tilhørighet til Kristus og til menighet skaper trygghet. Sabbat-skolen har vært våpensmia for bibelkunnskap. Overbevisningen om at vi lever i endetid har inspirert oss til å prøve å være rede når Jesus kommer. Vi føler vi eier en skatt som er så verdifull. Og samtidig ønsker vi å dele denne skatten med andre mennesker som vi måtte komme i kontakt med.

Med denne felles bakgrunn er det vi pensjonister innen Adventistsamfunnet finner glede i å møtes. Vi ser på hverandre som venner, og det er godt for pensjonister å eie vennskap og ha et nettverk.

På båten fra Larvik til Hirtshals møttes ti tolv adventister på vei til pensjonisttreffet i Thiested ved Limfjorden. Vi kom fra Sandefjord, Larvik, Drammen, Oslo og Moss. Det var tydelig å merke at vi alle var litt spente på hvordan oppholdet i Danmark ville fortone seg. Siden noen av oss møtes, kanskje bare noen få ganger i

året, er vi i utgangspunktet litt reservert overfor hverandre. Og foran slike treff har man forventninger. Vil vi bo på et godt sted? Hvem blir rom kameraten, eller får jeg et enerom? Hvordan blir maten? Men forventningen er selvfølgelig først og fremst om jeg vil føle meg tilpass, kanskje stifte nye bekjenskaper, glede meg over gode møter og berikelsen av bibelsk forkynnelse? Jo, vi hadde litt å tenke på der båten hadde kurs for Danmark.

Nå er det slik at noen av oss kjenner mange under slike sammenkomster og vi gleder oss til å møte kjente og kjære igjen. Og når man møtes i spise- eller møtesal, ser man seg rundt. Jo der sitter gamle gode venner og så søker man en plass sammen med dem. Det er i grunnen naturlig. Men hva med dem som kommer uten en tidligere bekjentskapskrets? Disse som håpet på kontakt, men hadde vanskelig for å få kontakt? Hva gjør vi for å være inkluderende? Er dette et svakhetstegn når vi møtes, at vi har våre klikker og det tyr man til? Det var kanskje noen, også under det siste stevne i Danmark, som reiste hjem uten å ha opplevd varmen og nærheten til andre trosfeller. Vi leser om Jesus at han oppsøkte mennesker som eide et behov! Han tok seg tid der folket presset på. "Det var noen som rørte ved meg", sa han da en kvinne behøvde Jesu hjelp. Peter var rasjonell: "Mester, folk presser og trenger seg inn på deg fra alle kanter". Og nettopp der i mengden, hvor forsamlingen var stor, var det en som ikke ble regnet med av de fleste. Men for Jesus

Fortsettes side 23

En af Vorherres Utraditionelle Soldater

Glimt fra livsgerningen af Emanuel W. Pedersen - en stovt dansker

Af Børge Schantz

"Du kører for stærkt Emanuel" var nabo-fruens ord til Emanuel W. Pedersen, da han torsdag d. 30. marts 2006 parkerede sin bil udenfor sin lejlighed i Washington efter han kom hjem efter et par ærinder i bank og posthus. "Du taler til mig på samme måde som mine kone gjorde det" var Emanuels svar. Og det var de sidste ord hørt fra en mand der have levet 101 år, 10 måneder og to dage. For et par timer senere fandt datteren Kirsten og Lone Rasmussen (missionærkollega fra Uganda) ham liggende stille og fredfuld på sengen. På Emanuels ene side fandt man Esthers danske bibel, på den anden et blad med kryds og tværs opgaver på modersmålet. Dette var afslutningen på et begivenhedsrigt og varieret liv i seks forskellige lande på fire kontinenter.

Emanuel Warthou Pedersen (EWP) blev nogle få dage senere kremeret og i den forbindelse var der en andagt i kapellet i Washington, som B. B. Beach have ansvaret for. Tilstede var personer der var tilknyttet EWP, familie og nære venner.

**Andrews University
kommer ind i billedet.**

Nogle år tidligere under et besøg i USA bad EWP mig om jeg ville bedømme om de breve, dokumenter, prædikener etc, som han efterlod ville have forskningsværdi, og hvis det var tilfældet hvor de så skulle opbevares.

Min bedømmelse var at dokumenterne havde historisk værdi og bedst kunne opbevares i arkiverne Center for Adventist Research, James White Library, Andrews University.

Rektor på universitetet Niels-Erik Andreasen tilhører en dansk Adventist-familie der i fire generationer på både moderens og faderens side har været forbundet med EWP. Han hørte om hensigten med dokumenterne og arrangerede at i forbindelse med overdragelsen af dokumenterne kunne der på universitetet blive en mindehøjtidelighed, for den nok mest kendte og interessante danske leder og missionær i Adventistsamfundet.

Mindehøjtideligheden fandt sted tirsdag d. 17. april i det teologiske fakultets kapel. Tilstede var over 400 personer, professorer, studenter, missionærer og hele EWP' nære familie.

Ved mindehøjtidelighedens afslutning overrakte Kirsten Hills og Glenn Pedersen på familiens vegne alle dokumenterne til lederne af James White Biblioteket.

Mindetale for Emanuel W. Pedersen.

Emnet for talen ved mindehøjtideligheden, som undertegnede holdt var: Én af Vorherres Utraditionelle Soldater. Glimt fra livsgerningen af Emanuel W. Pedersen - en stovt dansker.

I korte træk blev EWP's liv og gerning gennemgået. Der blev lagt mere vægt på

ham som en person og mindre på hans bedrifter.

EWP blev født i Odense i 1904 da Christian IX var konge. H. C. Andersen, blev født i samme 99 år tidligere i 1805. Danmarks mest kendte forfatter, kunne således have babysittet EWP i tre år om han havde nået samme alder.

Sytten år gammel i 1921 begyndte EWP som kolportør. Syv år senere optog han sit arbejde for Adventistsamfundet, hvor han de næste 43 år havde opgaver som menighedskolelærer og skoleleder, bibelarbejder, prædikant, afdelingssekretær, evangelist, konferens -, unions - og divisionsformand samt, viceformand for Generalkonferensen. I 1971 blev han pensioneret efter 43 års aktive tjeneste. Derefter nød han i 35 år en aktiv pensionist tilværelse.

De første ni år af opgaverne var han ansat i den danske konferens, med ordination i 1936. De resterende 34 år var i tjeneste for missionen i (Uganda, Kenya, Libanon) og ledelsen af verdenskirken (England og USA).

I 1933 blev Emanuel viet til den otte år yngre Esther (f. Christensen). I ægteskabet fik de to børn, Kirsten født i København og Glenn født i Nairobi. Esther døde i 2003. I de 70 år de var gifte boede de i seks lande på fire kontinenter. EWP's uddannelse var fra missionskolen i Nærum, Stanborough College og Londons Universitet i England og SDA Theological Seminary, USA. På trods af 7 års skolegang på videregående skoler tog EWP aldrig nogen afsluttende eksamen og kunne ikke føje bogstaverne BA, MA, MDiv til sit navn.

Hvem var så Emanuel W. Pedersen?

EWP var charmerende, intelligent med

fin humoristisk sans. Han var hårdtarbejdende og iderig. Dog et udpræget B menneske, en prøvelse for hans sekretærer, idet når han hen på eftermiddagen var meget aktiv i at udtrykke sine tanker og ideer samt besvare korrespondance, var det ofte tiden for deres fyraftener. EWP var perfektionist. Det viste sig specielt i hans taler og når han fattede pennen. Han ledte efter og fandt de rigtige ord. Han var venlig og forstående, men også afgjort og kunne til tider, når han mente det var nødvendigt, udtale sig direkte og skarpt. Man kostede ikke rundt med Emanuel.

Vi var sammen under den intense borgerkrig i Libanon, og da han viste han så ganske afgjort mod og beslutsomhed i de specielle situationer og udfordringer en borgerkrig stillede en missionsleder.

EWP's standpunkter kunne i Adventisternes doktrinære og administrative spørgsmål til tider være ret utraditionelle ja endog chokerende, men værdifulde. Han var altid loyal mod samfundet og Adventbudskabet. Han var vel informeret og havde en enestående evne til at udtrykke sig korrekt dog diplomatisk.

Det er beklageligt at EWP aldrig skrev en bog. Hans tanker og synspunkter må findes i hans prædikesamling, artikler i SDA tidsskrifter, i Danmark, Afrika, England, USA nogle af hvilke han var redaktør. De findes også i de tusindvis af breve han skrev både officielt og privat. Der er breve til samfundets ledere hvor han ikke lægger fingrene imellem, og der er svar fra samme som indeholder lige så skarpe irettesættelser. EWP levede under ti forskellige Generalkonferens formænd, arbejdede tæt sammen med fem. Det var EWP som kaldte Jan Paulsen, den sidste

verdensleder, til missionstjeneste i Ghana i 1962.

Mennesket i Centrum.

EWP havde en enestående evne til at få personer til ikke alene at føle sig godt tilpas i hans nærhed. Han fik også mennesker til at føle sig betydningsfulde. Han besad en enestående evne til at huske folks navne. Han besad hvad man i missiologien vil betegne som 'instinktiv antropologi'. Dette gjorde ham til en søgt forhandler, ja endog forsoner i prekære situationer. I spændte situationer kom disse egenskaber parret med hans humoristiske sans sagen til gode.

Hans personlige kontakt med mennesker på forskellige kontinenter bevidnet af de tusinder af breve og postkort han sendte til bekendte i hele verden gjorde EWP til en enestående personlig rådgiver.

Som administrator, præst og ven var han altid rede til at kæmpe en sag, hvis han følte en person havde lidt uret eller var dårlig behandlet. Det var ikke et spørgsmål om personen var i en høj eller lav stilling. Han gik den 'anden mil' i disse situationer. Han vandt ikke altid. En prekær sag der strakte sig over ni år og sluttede med en afhandling på 86 sider tabte Emanuel. Men han accepterede afvisningen af sagen med en fair indrømmelse af de svage punkter i hans argument.

For EWP var ærlighed af større betydning end politisk korrekthed, retfærdig-

Dette billedet er et af de sidste taget af EWP to måneder før han lukkede sine øjne for sidste gang.

hed blev valgt frem for diploati.

EWP' bedømmelse af sin egen livsgerning: *I mit arbejde med mission og missionærer, har jeg i interviews med mange pensionerede ledere generelt mødt den indstilling, at man altid omtalte sjælevinding som den bedste erfaring. Det var ikke institutioner, som de havde etableret eller bygninger man havde oprettet man talte så meget om. Man dvælede ved personer der blevet omvendt, menigheder der var plantet eller pionerarbejde der var startet i nye områder.*

EWP kunne også berette om gode resultater i sjælevinding, menighedsvækst og pionerarbejde i både Uganda og Kenya. Imidlertid var der tre ting som han med en vis glæde satte pris på at rapportere.

1. EWP's indsats for nationale, indfødte medarbejdere i 1930'ernes Afrika betød meget for ham. Han var til tider eneste skandinaver mellem amerikanske, britiske og syd-afrikanske missionærer. De

kom fra lande, der dengang havde en vis fordom mod andre racer. På den baggrund er det forståeligt, at han samtidig med at han erfarede en skjult intolerance, selv følte en vis isoleret ensomhed. Dette uden tvivl medvirkede til at han fik medfølelse for sine afrikanske medarbejdere. Han gjorde meget for at de fik bedre arbejds- og boligforhold, højere løn, sæde i komiteerne, ja endog finansiel støtte til køb af automobiler.

2. Cubakrisen i 1962 havde til følge at al forbindelse mellem Cuba og USA blev og er stadig afbrudt. Dette betød at adventistsamfundets ledelse i Washington ikke havde forbindelse med menighederne på øen. I 1967 lykkedes det EWP som første og eneste person fra generalkonferensen at besøge SDA menighederne på Cuba. Her kom hans danske pas ind med stor fordel, idet han kunne få et visum fra en cubansk ambassade i en Syd Amerikansk hovedstad.

Under sit besøg forhandlede EWP med myndighederne i Havanna og opnåede at adventisterne i Cuba to år senere kunne oprette en højere læreanstalt, som sidste år havde 99 elever og 9 lærere. Samme år afsluttede 29 prædikanter uddannelsen.

3. Under opholdet i Uganda (1937-42) kæmpede EWP en brav kamp med lederne i kirken i Østafrika for at erhverve et stykke land i nærheden af hovedstaden Kampala. Efter mange bestyrelsesmøder og telegrammer til London og Washington i begyndelsen af de svære krigsår lykkedes det endeligt at få tilladelse til at købe hvad der i dag hedder Bugema. Arealet er på 2½ kvadratkilometer og ligger 30 km fra Kampala.

I dag er der på dette område et universitet, to gymnasier og to børneskoler. 6000 personer, heraf 3500 elever, færdes

daglig på området. Der er på det højeste punkt tre master, en SDA TV kanal og to for mobiltelefoner. I økumenisk forståelse tillod han den anglikanske kirke fik en plads til at bygge en grundskole. EWP har kun hørtom denne kolossale udvikling. Den skete efter at han blev flyttede til Kenya i 1942. På sin 100 års fødselsdag udtrykte han ønsket om at ledsage mig på en undervisningsopgave til Uganda. Denne plan blev desværre ikke virkelighed.

Afsked med missionæren par excellence.

Emanuel Warthou Pedersen bortgang har efterladt et stort vakuum ikke alene hos familien men også hos de mange venner overalt. Det i sig selv er interessant. Almindeligvis glemmes folk ofte kun nogle få år efter de har sluttet deres praktiske arbejde. EWP vil kunne bevare sin indflydelse efter et liv der har varet i over ét århundrede.

Afskeden med den exceptionelle leder var på flere måder et farvel til en betydningsfuld epoke Adventistmissionens historie. Men EWP var også åben og ærlig overfor de nye udfordringer kirken står overfor. Han gjorde altid klart at selvom de bibelske absolutter udtrykt i adventbuds-kabet står faste og urokkelige, må hver generation finde udtryk for det i en forkyndelses- og tilbedelsesform der passer til tiden man lever i.

At skulle skrive mindeord om EWP er en vanskelig opgave. Man kunne man ønske at man havde hans enestående egenskab at gribe pennen og forme afskedsord som i få sætninger sagde alt. De mange nekrologer han skrev for hans afdøde familiemedlemmer, venner og medarbejder er et vidnesbyrd om dette.

Gode Nyheder fra Sudan

Af Børge Schantz

Et halvt dusin højtalere sendte effektivt og lydhørt forkyndelsen af evangeliet ud til der mere end 120 personer i et åbent auditorium i midten af Sudans hovedstad. Og to ekstra højtalere var vendt ud mod en befærdet hovedåre i byens trafik. Her passerede hundreder af fodgængere, som ofte standsede og hørte uddrag af de bibelske foredrag.

Det fandt skete, af alle steder, i Khartoum, Sudans hovedstad med mere end 5 millioner indbyggere ud af landets befolkning på 45 millioner.

Syv aftener i træk havde pastor Patrick Boyle pensioneret senior præst fra England, et alsidigt to timers program med sang og musik, spørgestunder og åben og direkte forkyndelse. Foredragene var centreret på Guds frelsesplan for mænd og kvinder med positive henvisninger til Adventbudskabet. Budskaberne blev oversat til arabisk.

Det evangeliske hold bestod af alle 19 prædikanter og arbejdere, som var samlet ved kirkens hovedkvarter idet de også

Vi vil lade Emanuel Warthou Pedersen selv afslutte med de ord han udtalte i slutningen af et interview:

Nu kan jeg så se tilbage på de mange år. Mit liv har været rigt og afvekslende. Jeg har rejst over hele verden og har haft fast bopæl under mange himmelstrøg. Hver opgave havde sine egne udfordringer. Jeg må slutte med at sige: Jesus har været en vidunderlig, kærlig, forstående og hjælpsom Mester at tjene.

Tak, gode Gud for alt!

deltog i et kursus arrangeret af Middle East University med Svein Myklebust som rektor. Lærer på kurset om en ikke-kristen verdensreligion var Børge Schantz.

I den efter forholdene store forsamling ved de offentlige møder var der mange besøgende. Blandt dem var der folk som i deres klædedragt røbede at de tilhørte Sudans vigtigste religion.

Alle lyttede med stor interesse til de bibelske budskaber, stillede interessante spørgsmål og modtog en arabisk bibel for regelmæssige tilstedeværelse.

Pastor Miroslav Didara, den kroatisk formand for Sudan missionen fortsætter den evangeliske kampagne med ugentlige møder og rapporterer at han har fortsat godt besøg ved arrangementerne.

Dette er enestående nyt fra et land der på vore breddegrader ikke er kendt som værende åben for kristen forkyndelse.

Sudan er nævnt i Bibelen under navne som Kush, Nubien og Etiopien.

De første kristne missionærer blev sendt til landet for 1500 år siden i 540 e. Kr. af den byzantinske kejserinde Theodora. Omkring ved 1300 e. Kr. blev Islam områdets dominerende religion.

Syvende Dags Adventisterne begyndte arbejdet for 30 år siden og kan i dag rapportere mere end 14.000 medlemmer i to konferenser. Dette gør kirken i Sudan, Afrikas største land, til den hurtigst voksende i den Mellemløstlige Union der har nordmanden Kjell Aune som formand. Omfat også de få kristne i dette land i dine bønner til Missionens Herre.

Maestroen holder fødselsdag

Af Børge Schantz

Herbert Blomstedt har gennem årene som kapelmester dirigeret de fornemste symfoniorkestre i adskillige lande på tre kontinenter. Iblandt de tusinder af tilhørere der har besøgt koncerterne har der været konger, præsidenter, ledere af både regeringer, politiske partier, industrier og erhvervslivet.

Det var derfor fascinerende at se maestroen også dirigere en udvalgt forsamling af gæster ved festmiddagen, da de sang bordbønnen i forbindelse med Herbert Blomstedt 80 års fødselsdag.

Stedet var Ekebyholms Slot, hovedbygningen på adventisternes højere skole i Sverige. Fødselsdagsgæsterne var indbudte fra Sverige, Norge, Danmark, Finland, USA, Tyskland, Schweiz og Nederlandene.

Gæstelisten havde omkring 200 navne. Den var naturligvis præget af musikere og musikelskere. Blandt disse fandt man kendte folk, der havde ansvaret for denne kunststart i de nævnte lande. Men Blomstedts vennekreds gik langt ud over inderkredsen i den klassiske musiks verden. Listen omfattede naturligvis hans børn, svigerbørn, børnebørn samt andre familiemedlemmer. Der var lærere, sygeplejersker, professorer, forfattere, jurister, ernæringseksperter, læger, præster, missionærer og andre som havde fundet den lange vej til Rimbo 50 km nord for Stockholm.

I grunden var fødselsdagsfesten en to-dages begivenhed, idet der var et interes-

sant program for de tidligt ankomne hvilket omfattede at sabbatten den 4. august prædikede Herbert Blomstedt ved gudstjenesten i Adventkirken, Ekebyholm.

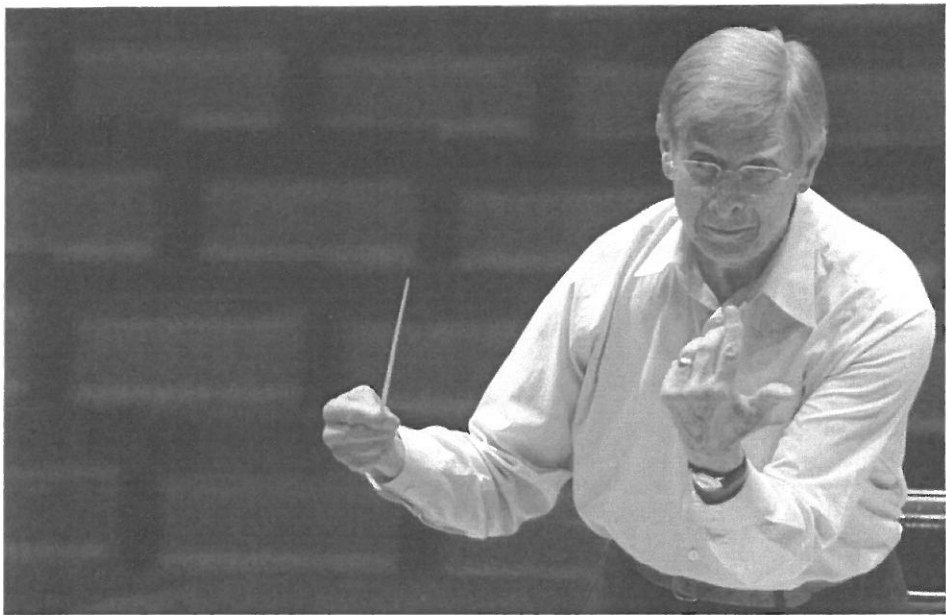
Gæsterne havde fået besked om, at jubilareren ikke personlig modtog fødselsdagsgaver. Tværtimod fik alle gæsterne af fødselaren en signeret boggave med billeder og tekst på engelsk og tysk bygget over hans begivenhedsrige liv og gerning. Gavebordet røbede dog, at ikke alle havde taget henstillingen alvorligt.

Programmet for dagen bestod udover festmiddagen med et besøg på Ekebyholmskolens nybyggede bibliotek som ikke alene havde Herbert interesse. Dets eksistens skyldte også hans initiativer på flere områder. Fødselaren ønskede ikke gaver på dagen, men familien der hjalp til med arrangementet, gjorde opmærksom på det udvidede biblioteks behov for nye bøger.

Der var et musikprogram og festtaler i skolens aula samt den traditionelle kæmpestore fødselsdagskage hvor maestroen havde ombyttet dirigentstokken med kagekniven og personlig sørgede for at hvor gæst fik sin del af kagen.

Alt i alt var gæsterne sammen i mere end otte timer.

Der var fascinerende at observere hvordan det lykkedes arrangørerne af fødselsdagsfesten at bringe en så broget forsamling sammen til en harmonisk enhed. Dog er der ingen tvivl om at fødselarens personlige kendskab til hver enkelt gæst

gjorde, at alle følte sig hjemme. Det enestående gode sommervejr var naturligvis også en medvirkende faktor.

Herbert Blomstedt blev født i USA den 11. juli 1927. I 1929 blev faderen der var syvende dags adventist prædikant kaldt til Sverige. Hans omfattende musikstudier fandt sted i Sverige, USA, Tyskland, Schweiz og Østrig. Som dirigent har Herbert Blomstedt ledet mange førende filharmoniske orkestre i Europa, De Forenede Stater og Asien. Han var dirigent for Oslo Filharmoniske Orkester, 1962 - 68 og Danmarks Radio-symfoni-orkester 1967 - 77.

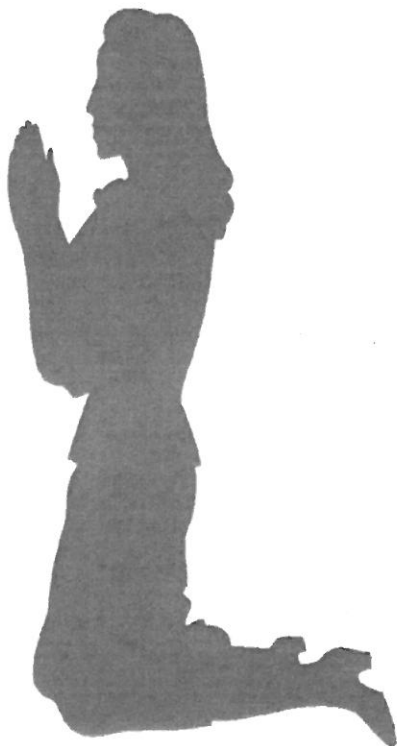
Herbert Blomstedt lægger ikke skjul på at han er en praktiserende syvende dags adventist. Han har aldrig prøvet med sine orkestre om sabbatten, men betragter dog ikke selve koncerterne som arbejde. Hele fødselsdagsarrangementet var i hans kristne ånd med menuen og hvad dertil hører i overensstemmelse med Herbert Blomstedt kristne tradition, dog på en sådan måde at lutheranere, katolikker, fri-

kirkefolk, adventister og ikke bekendende kristne følte sig hjemme i en venlig og harmonisk atmosfære.

Blandt de indbudte gæster som også er Aktiv Pensionist-læsere så man fra Norge Kjell Skyllstad, Bjørn og Laila Keyn og Torstein og Nancy Stavdal. Fra Danmark Vagner og Bodil Lund, Elsy Lundstrøm Bacher sammen med Grethe og Ron Graybill, Monica og Kurt Ravnsborg med Rebecca og Annica og Iris og Børge Schantz. Herbert Blomstedts dansk-tysk fødte frue døde i februar 2003. Han har fire døtre og har siden 1984 boet i Luzern. Han er trods pensionist alderen stadig meget aktiv og har et program flere år i fremtiden med invitationer at dirigere de mest berømte orkestre ved gæstekoncerter over hele verden. Det blev også røbet at to forfattere, i henholdsvis Tyskland og Sverige uafhængigt af hinanden skriver på Herbert Blomstedt biografier.

Aktiv Pensionist ønsker Herbert Blomstedt tillykke og Guds velsignelse i kommende dager.

Herrrens bøn (11)

"Vor Fader,
du, som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje,
som i himlen, således også på jorden,
giv os i dag vort daglige brød;
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse,
men fri os fra det onde.

**For dit er Riget og magten
i evighed...**

Af Hans Jørgen Schantz

Der er teologer, der mener, at disse sidste ord ikke kommer fra Jesus. De hævder, at der kommet ind i bønnen på den måde, at de første kristne mente, at bønnen manglede en afslutning i form af en lovprisning. De skrev derfor ude i margen disse ord: "thi dit er riget og magten og æren."

Lidt efter lidt gled denne lovprisning ind i selve teksten.

Det er dog senere komme frem, at den er fundet i senere håndskrifter. Den findes heller ikke i Lukas' gengivelse af bønnen.

Der er i indledningen af bønnen en lovprisning af Gud. Der siges: "Vor Fader, du, som er i himlene. Helliget blive dit navn..." Så denne sidste lovprisning tilføjer ikke noget nyt og er derfor en gentagelse af den første.

En indvendig er også, at sproget i denne sidste lovprisning er af en ringere poetisk kvalitet end det øvrige i bønnen. Bogen er i denne lovprisning gledet ned på et lavere sprogligt niveau. Selv om ordene magt, og ære rummer noget stort, så kan afslutningen i poetisk kvalitet måde sig med det øvrige af bønnen.

Allan Wiik, dr. med., der i juni måned af det europæiske lægeselskab EULAR fik en hædersbevisning for sin indsats i bekæmpelsen af reumatisme, det er gift i led og muskler, har fået en henvendelse fra den amerikanske forening ACR, den største i verden indenfor dette område, at de har indstillet ham en til en "Master" for hans store indsats. Den uddeles den 7. november dette år i Boston ved lægemødet, hvor Edith og Allan Wiik planer på at være til stede. Denne pris gives hvert år på verdensbasis til højst femten personer, der alle skal være over 65 år gamle. Allan Wiik har tidligere været gæsteforsker ved Cleveland Clinic, et af Amerikas mest prestigefyldte hospitalscentre.

Det er en stor glæde igen at ønske Allan Wiik hjertelig tillykke.

Hans Jørgen Schantz

Etter sommertreffet

Fortsettelse fra side 14

var denne ene personen viktigere akkurat da enn noe annet. Les Luk 8,43-48;

På båten hjem fra Danmark, gikk praten lystig. Tydelig hadde stevnet innfridd forventningene. Naturlig nok spøkte og lo vi slik venner gjør når man har hatt det koselig sammen. Opplevelser de dagene vi hadde vært sammen, kom tilbake til oss. Og slik jeg leste atmosfæren, virket

de fleste tilfreds og godt i lag etter samværet. Ikke minst hadde den åndelig fornyelsen vært berikende. Det er godt å komme sammen. Det er lett å bli ensom i eldre år, og godt vennskap, kombinert med åndelig og himmelsk påvirkning er viktig og avgjørende for god livskvalitet. I Norge møtes vi pensjonister til treff igjen 14. oktober i Oslo. Og vi planlegger allerede å være med neste sommer. På gjensyn ved neste treff.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedisjon og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Tor Lisle, Nedslagsveien 1, 0687 Oslo
Tlf.: 22 74 57 56
E-post: tor.karti@lisle.no

Kasserer: Knut Heiberg
Fagerlveien 3, 1820 Spydeberg. Telefon: 69 83 77 36

Postgirokonto: 1135 11 20438

Så deilig

Av Reidun Norlemann Endresen

*Så deilig det er å kjenne
det sitrer når du er nær.
Så deilig det er å vende
sitt kinn mot den man har
kjær.*

*Så deilig det er å høre
berusende ord fra din munn
Som enda kan meg forfører
og gi oss en salig stund.*

*Så deilig det er at lengsel
fremdeles er hjertets sum
Som bryter årenes stengsel
mot livets mysterium.*

*Så deilig at dager og netter
enda har spørsmål og svar
og drømmen, som leter etter
alt det som engang var*

